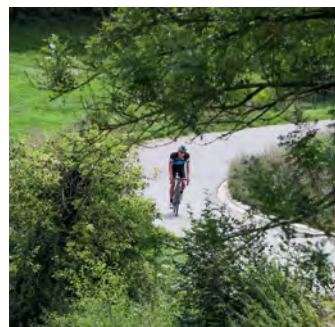
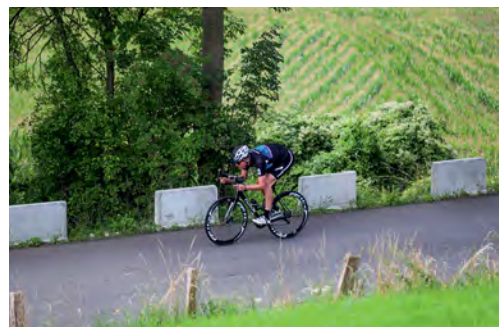


Na bijna drieduizend schadevrije kilometers hebben de Isaac Element Disc en ik een hechte band opgebouwd. Tijdens de extreem hete koersdagen in juni ontstond er een vriendschap die je maar zelden tegenkomt tussen carbon, vlees en bloed. Op lange saaie stukken praat ik tegen hem en als het asfalt verticaal lijkt te gaan, scheld ik hem wel eens verrot. Maar mijn woorden lijken hem niet te deren. Net als mijn zweet laat hij mijn gescheld stoïcijns van zich afglijden. En daar kan ik nog een boel van leren.



# ISAAC

# ELEMENT DISC DI2



De Isaac Element Disc zwijgt in alle toonaarden. Geen gekraak, geen gepiep. Regen en de wind lijken de ideale omstandigheden voor deze performance racer.

Rijstevlaai, Nussecken, Muffins, Erdbeertörten en Käsenkuchen ... Als er een hemel bestaat dan stel ik me deze voor als bij bakkerij Fonk in het centrum van Eupen. Ruud en ik staan in de rij voor de toonbank. De Isaac Element en ik fietsen deze Wesertallsperre-route nu voor de derde keer, voor Ruud is het parcours een primeur.

Ruud is een oud-collega. We kennen elkaar al jaren maar fietsen zelden samen. Ik plan onze incidentele fietsdates altijd een paar weken vooruit, zodat ik in topconditie ben op de dag zelf. Want Ruud is hét opperhaantje der toerfietsers. Een hoop geschreeuw en geen bel. Geschoren poten in camouflage-sokken. Met bijpassend camouflage-shirtje zonder mouwen, een blauwe tribal tattoo op zijn gespierde bovenarmen en overal zitten stickers met zijn naam erop. Op zijn helm, de pootjes van zijn bril, op zijn wielen, onder de merknaam van zijn knalrode frame... overal. Ruud is niet van het warm rijden of gezellig keuvelen. Het is volle bak, meteen vanaf de start.

'Zijn die klauwen niet zwaar?'  
'Klauwen?' vraag ik met volle mond.  
'Die schijfremmen,' wijst hij door het raam naar buiten waar onze fietsen staan.  
'Valt wel mee, 850 gram om precies te zijn.'  
'Dat is bijna een kilo!' Ruud gaat rechtop zitten en zet zijn espresso met een klap op tafel. De verontwaardiging in zijn stem irriteert me.  
'Ze remmen wel goed,' probeer ik zijn kritiek te pareren.  
'Jezus man, een kilo. En dat hele Di2-gebeuren

zal ook wel iets wegen hè?' Ik zwijg en haal nonchalant mijn schouders op.  
Ik merk dat ik het wéér niet kan hebben als iemand kritiek heeft op mijn matzwarte buddy. Je hebt van die types die allergisch zijn voor alles wat met Di2, aero-velgen en schijfremmen te maken heeft. Ruud is niet de eerste en zal ook zeker niet de laatste zijn.  
'Ik hoop dat we het drooghouden Ruud,' probeer ik van onderwerp te wisselen.  
'En die hoge velgen; merk je dat nou echt? Wat kosten die dingen wel niet?'  
'Veel te veel kerel. Zullen we weer gaan voordat het begint te regenen.' Mijn irritatiegrens is bereikt. 'Wie het eerste thuis is?' Ruud kijkt me uitdagend aan. 'Met zo'n fiets moet dat toch een peulenschil zijn.'

#### FAST FORWARD DOOR HET LAND VAN HERVE

Kilometers lang worden we op de hielen gezeten door de weegoden. Het wolkendek boven het land van Herve kleurt van donkerblauw naar bijna zwart. De gezelligheid is ver te zoeken en in stilte fietsen we kop over kop in de richting van Hèvremont. Vanaf hier keert de noorderwind zich tegen ons.  
Op het hellend asphalt van de Halloux, vlak voor Limbourg, begint het te regenen. Ik moet alle zeilen bijzetten om zijn wiel te houden. Vanonder zijn oksel houdt hij mijn voorwiel in de gaten. De toon is gezet en de messen zijn geslepen. Dit wordt een race tot aan de achterklep van zijn Golf GTI bij ons vertrekpunt in Eys.

De FFWD-wielen doen prima hun werk. De allround carbon wielset met DT Swiss 350-naven snijdt moeiteloos door de tegenwind. Deze discversie van de succesvolle F4R wielset weegt 1600 gram en dat geeft vertrouwen in dit landschap waar geen meter vlak lijkt te lopen. Zijwind is echter een ander verhaal. Met een velghoogte van 45 mm zijn snelheden boven 50 km/h een spannende aan gelegenheid. Elke keer als de zijwind wordt onderbroken door een passerende auto maak ik een zwieper van jewelste en worden mijn stuurmanskunsten op de proef gesteld.

#### THE LOOK

Vlak na het uitrijden van het dorp Limbourg gebeurt het. In de stromende regen houdt Ruud heel even zijn benen stil. Hij draait zich naar me om en werpt me een Armstrong-Ullrich blik toe. Er klinkt een powerzucht. Krak, krak, krak, krak. Zijn trapas kan de krachtexplosie nauwelijks aan en protesteert met vier schelle kraakgeluiden. Harkend verdwijnt hij uit het zicht achter een bocht naar links.

Ondanks de steeds groter wordende achterstand laat ik me niet gek maken. Op z'n Dumoulin's blijf ik mijn eigen tempo trappen; 36 tandjes voor, 23 tandjes achter. 'Rustig blijven,' zeg ik nauwelijks verstaanbaar. Ik kijk omlaag naar mijn cadans en zie hoe mijn zweetdruppels zich vermengen met de regendruppels op het frame. De Isaac Element Disc zwijgt in alle toonaarden. Geen gekraak, geen gepiep.





Regen en de wind lijken de ideale omstandigheden voor deze performance racer.

'Challenge the elements, buddy,' hijg ik. Op het lange rechte stuk zie ik dat ik op hem inloop. Ruud heeft zichzelf duidelijk overschat. 'We pakken hem terug.' Vlak onder de top van de helling stort zijn tempo in. Met zijn tong uit de mond legt hij het laatste stukje naar het kruispunt af. 'Zo'n klim duurt altijd langer dan je denkt hè?' 'Jij hebt makkelijk praten met zo'n lichtgewicht fietsje.' Ik schakel naar de grote plaat en versnel. Het zoemende geluid van de Ultegra Di2 voorderrailleur lijkt hem de mond te willen snoeren.

#### AFDALING NAAR HOMBOURG

Vanaf het kruispunt in Henri-Chapelle neem ik over. Op de grote plaat trek ik door tot de elf en blijf deze versnelling doordraaien totdat ik niet meer kan. Op mijn Garmin lees ik een snelheid van 65 km/h. Gekkenwerk met deze wind op nat asfalt. Door mijn beregende brillenglazen

speur ik over het natte wegdek naar de scheuren en gaten. Ik voel hoe de wind met de wielen speelt. Mijn wijsvingers liggen strak om de uiteinden van de remgrepen. De wetenschap dat ik het remvermogen van twee schijfremmen tot mijn beschikking heb, stemt me enigszins gerust. Het Belgische dorp Hombourg nadert in volle vaart terwijl het gehavende wegdek onder mijn wielen door raast.

Naast me verschijnt een wiel. Vanuit mijn ooghoek herken in een rode voorvork. Ik richt mijn blik een fractie van een seconde opzij en zie de kin van Ruud vlak boven de stuurpen hangen.

'Doe normaal, gek,' roep ik. Mijn woorden worden overstemd door het geraas van de wind. Ruud zit op zijn bovenbuis en zijn knieën zijn slechts een paar centimeter verwijderd van de spaken in zijn voorwiel. Met zijn handen op het stuur neemt hij een aerodynamische houding aan die enkel voor profs is weggelegd. In de verte zie ik het kruispunt naderen. Ik trap bij

en blijf hem met gemak vooruit. Ik wacht met remmen tot vlak voor het kruispunt. In gedachten tel ik af van drie naar één en voel hoe twee krachtige Ultegra-schijfremmen me binnen enkele meters tot stilstand brengen. Met een voet aan de grond sluit ik opgelucht mijn ogen. Achter me hoor ik een snerpend geluid dichterbij komen. Het geluid van remblokken die naar grip zoeken op natte velgen herken ik uit duizenden. Er klinkt angst in zijn stem. Er claxonneert een auto en ik hoor het typische geluid van rubber dat slijpt op nat wegdek. Ik bijt op mijn lip en wacht op een klap.